

Resebrev 17

Grekland

23 augusti – 17 september

Vi ligger nu för ankar på ön Meganisi i Abelikiviken. Detta är en liten oas kanske "close to heaven". Vi ligger förtöjda med ankare föröver och en lång lina iland från aktern. Så bör man förtöja här då botten sluttar brant nedåt till djup mycket längre än vår ankarkätting på 60m. Dessutom är det på många höga öar kraftiga fallvindar från bergen. Här är tyst, lugnt, görvarmt, soligt, 27 grader i vattnet och vi blir badenödiga hela tiden. Ulla har upptäckt snorklingens fantastiska värld. Vattnet är kristallklart och underbart salt och härligt och vi kan ligga i vattnet hur länge som helst. Efter en sådan dag blir håret som hästtagel men det avhjälpes vi med lite schampo och färskvatten. Här låg vi några fina dagar tills vi kände att vi måste komma vidare. I en närbelägen vik hade en italienska gift med en alban en liten trevlig restaurang. Dom hade seglat runt bland de grekiska öarna några år tidigare och fastnat för viken varefter de sålt båten och öppnat restaurangen. Deras trevliga sätt lockade många segelare och det var alltid mycket folk där. En kväll åt vi grillade lammkotletter vilket smakade utmärkt gott. Pela, Jajja och Nueva gjorde oss sällskap. En dag tog Ulla, Ann och Ulla-Lena en promenad över berget (det fanns en liten väg) till Vathi för att kompletteringshandla och var så trötta och hungriga när de kom tillbaka att vi var tvungna att äta lunch hos italienskan. Vad sägs om fräsch grekisk sallad eller kalamaris. Vi har läst att i en grekisk sallad skall det vara sju oliver vilket vi brukar kolla och visar sig stämma på de flesta ställen. Man fångar upp lite nyttiga saker här och där.

Nästa stopp var Frikes och då hade Ulla-Lena och Christer 40 årig bröllopsdag vilket vi inbjöds att fira tillsammans med dem ombord på Nueva. Vi seglade vidare till Fiskardo, ett litet fint samhälle. Husen här var de enda som klarat sig vid en jordbävning 1953 på ön. Vid en promenad i byn hörde vi kraftig Händelmusik från ett café på torget. Vi satte oss ned vid ett bord och blev serverade varsin kopp med Cappuccino. Här blev vi sittande en bra stund och njöt av musiken. Vi gick sedan på strövtåg runt i omgivningarna bl a till resterna av en mycket gammal kyrka. De övriga hade gått i förväg och skulle ta ett dopp vid ett ställe runt en udde nedanför ruinerna men vi hittade dem inte så vi plumsade i ensamma.

Vi skildes från de övriga båtarna för vi skulle åt olika håll. Vi bestämde att vi skulle återförenas ett par veckor senare i Kykladernas övärld, vi befann oss i Joniska havet. Seglatsen gick vidare till Argostoli på ön Kefalina. Vi fann en fin plats mellan två fiskebåtar och la oss där. Efter ett par timmar blev vi bortkörda för här skulle en fiskebåt ligga. Vi gick då ut och ankrade i hamnen. Här låg vi också bra, det blåste en del men vi hade bra fäste. På natten ökade vinden och på morgonen började en holländsk båt dragga. Han gjorde ett par nya ankringsförsök men fick inget fäste så han gick vidare. Senare kom en gammal fin nyrenoverad J-båt in i hamnen och ankrade. Denna skönhet hade vi sett segla runt de senaste dagarna. Dagen före såg vi den uppankrad i en vik tillsammans med ett renoverat segelfartyg som också var som en möbel. Senare när vi talade med en man ombord fick vi reda på att det var ett italienskt företag som ägde "skeppen". Alla i besättningen bar likadana kläder. Båtarna seglade runt med gäster och kunder. Vinden friskade ytterligare så J-båten gick in till kaj och vi följde efter och lades oss akter om den vid den lilla handelskajen. Här fick vi ligga ifred.

När jag nästa dag gick till hamnkontoret för att betala hamnavgiften frågade dom om vi låg längs eller på sedvanligt sätt. Vi låg längs och han började räkna. Jag trodde att nu blev det dyrt för vi upptog 11,20 m. Slutsumman slutade på 2 € per natt. Synd att vi inte lagt oss annorlunda för då hade det kostat strax under 1 €, man får lära av misstagen. Det är tur att man inte får betala timpenning för deras tid att fylla i sina papper. Vi har fortfarande klarat oss från att betala cruising permit för segling i grekiska farvatten, ingen har frågat oss och vi tänker inte fråga.

Vad gör man i hamn? Jo man handlar vilket vi passade på att göra. Argostoli är huvudorten på ön och det fanns massor av trevliga affärer. Tvärs genom byn går en bilfri affärsgata. Det var länge sedan vi fann detta sortiment så vi passade på att komplettera matförrådet med basvaror. Vi fann en vinbutik som drevs av en lokal vingård. Dom hade två sorters vin, rött och vitt. På hyllorna låg snyggt etiketterade buteljer á 4,5 € per styck. På golvet stod dunkar med 5L och 1,5L dunkar. Vi frågade hur vinet på dunkarna var och fick svaret att det är samma vin. Efter provsmakning köpte vi en 5 litersdunk för 9€ samt en 1,5 liters med vitt vin. Vi behövde bunkra diesel så vi undersökte denna sak. På en liten tappstation i andra ändan av kajen fick vi reda på att vissa dagar så fanns det en bunkerbil men inte idag men dom kunde låna ut en kärra och 30 liters dunkar. Jag frågade om dom hade påfyllningsgrejor och fick svaret att dom hade en komplett utrustning. Det visade sig att den kompletta utrustningen var en gammal rostig tratt och plastpåsar. Plasten skulle man ha i gängorna på skruvlocken till dunkarna för en del läckte. Kärran liknade en kundvagn med samma storlek på hjulen. Jag körde en vända med 120 liter vilket var i mesta laget för kärran, underlaget och hjulen. Jag fick slita kärran över gropar, kanter och ojämn asfaltbeläggning tills jag kom ut på en raksträcka på 200 m strandpromenad. Jag beslutade att nu har vi tillräckligt med diesel. På tillbakavägen med dunkarna uppstod ett nytt problem för nu var dunkarna lätta och stod inte kvar på plats så ett antal stopp fick göras för att plocka upp dem som ramlat av.

Vi seglade vidare till Poros på samma ö. Poros är en liten hamn med ett färjeläge. Här var inget större hålligång och vi uppsökte kojn i hygglig tid. Vi fick sms från Jajja som skrev att dom var på väg till en ankarvik som heter Petalas vid fastlandet. Dom var på väg mot Korintkanalen med Nueva. Pela skulle segla runt Peleponnesos. Det var inte åt rätt håll för oss men vi hade två dagar kvar tills vi skulle plocka upp Camilla, Lasse och Eric så vi seglade till ankarviken Petalas. Det var drygt 20 nm. När vi kom dit låg båtarna där. Vi umgicks på kvällen och på morgonen seglade dom vidare mot sina mål och vi låg kvar. Det var mulet och jag fick ett ryck och gjorde ren friborden och polishade. Nu blänker Hokus Pokus igen.

På eftermiddagen seglade vi till Sivota på ön Lefkas och kom fram sent på kvällen. Vi ankrade upp i viken. När vi vaknade sken solen igen. Vår nya besättning hörde av sig och Eric var otålig att träffa morfar så vi spelade in ankaret och seglade till Nidri som ligger på samma ö. Vi ankrade i viken och körde in till kaj med Filiokus. Camilla, Lasse och Eric hade fått en liten lägenhet med pentry centralt i Nidri. Glädjescener utspelades och skeppspost och reservdelar överlämnades. Alla var lyckliga och glada. Solen sken och alla ville ut på sjön så den nya besättningen packade det dom nyss packat upp fast i mindre mängder och vi begav oss mot Hokus Pokus. Efter några andetag var bilavgaserna och oljuden borta och vi satte kurs mot ön Skorpios. Ön rundades och Lasse, som arbetar på Svensk Sjöfartstidning, fick en inblick i hur en redare bor på sin fritid. Vädet visade sig som vanligt på sin bästa sida men vinden var svag. Vi gick vidare till Abelikiviken på Meganisi.

Vi ankrade upp på sedvanligt sätt med en lina iland. Besättningen simmade runt i det varma vattnet eller solade och gjorde ingenting. Arbetsmoralen var på bottennivå och den var

omätbar då inga arbetsuppgifter utdelades. Eric fick köra Filiokus och pekade sedan på den och sa gummibåten vilket upprepades långt efteråt. På kvällen försåg vi oss med ficklampa och körde med Filiokus in i en annan tarm av viken och åt middag på italienskans restaurang. När vi körde tillbaka var det mörkare än mörkt men vi hittade Hokus Pokus då ankarlanternan var tänd. Nästa morgon körde vi runt bland öarna och besökte bland annat en jättegrotta, Papanikolis där en ubåt med samma namn gick in och gömde sig under kriget 1940 – 41 mot Italien vilket är omtalat. Om den hade haft bottenfärg så blev nog de mesta avskrapat mot stenar och smågrund. Natthamn blev Fiskardo. Som tur är så har Eric fortfarande korta ben så det blev ingen långpromenad i värmen. Vi kom in i hamnen i grevens tid för detta är en hamn som hyrbåtarna blir rekommenderade och efter tre till fyratiden på eftermiddagen så strömmar det in båtar och hamnen blir fullpackad.

Vi fick lite vind nästa morgon så vi fick sträcka ut lite och vi seglade till en badstrand på västsidan av Lefkas. Vi ankrade upp vid Porto Katsiki. I en bok om greklands öar kan man läsa följande: ”En av de vackraste grekiska landskapen. Där står en jättestor och brant klippa, vid en förtrollad sandstrand med kristallklart turkosblått vatten.”

Eric fick tillfälle att leka i sanden och plaska. Förra året Eric var med i båten tyckte han det var roligt att kliva över upphöjningen på akterbänken och då var det en nervkittlande hasard för oss och även för honom. Nu var det roligt när båten rörde sig. Stegen var säkrare nu men för oss som såg på var det oroligt. Till lunch grillade vi några korvar. När dagen gick mot sitt slut seglade vi till Sivota. Vi ankrade som vanligt mitt i hamnbassängen och rodde iland för att äta middag. Besättningen trivdes ombord och dom ville mer så nästa dag seglade till Meganisi igen men till en annan vik som heter Spilia.

Vid en restaurang fanns det en ponton och vi blev invinkade så vi gick och lade oss där. Vi fick en förtöjning och låg bra. När jag ville betala sa mannen att det inte kostar något men vi var välkomna till restaurangen. Det visade sig vara ett riktigt toppenställe med toppenservice och mycket god mat. Man satt både ute och inne och åt och på kvällen var det nästintill fullt vid alla bord. De flesta som besökte restaurangen kom sjövägen. Restaurangen bredvid hade endast ett tiotal gäster. Mamman i ”restaurangfamiljen” hade förstört sin rygg så hon gick med överkroppen i vinkel rakt fram med huvudet böjt uppåt. Hon kilade omkring som en vattenloppa i och runt restaurangen, städade hon inte toaletter så torkade hon någon annanstans eller fixade något eller grejade i köket. Mannen var inte frisk men satt uppallad i en stol med filt omkring framför en TV i restaurangen. Äldste sonen var hovmästaren som dirigerade trupperna i kök och servering. Alla hälsades i hand och vi märkte att många seglare var återkommande gäster och av olika nationaliteter. Den yngre sonen skötte om pontonen och hjälpte alla båtar att lägga till och lyfta fram akterförtöjningar. Hela stället sköttes på ett mycket trevligt sätt och köttet var mycket gott och välgrillat. Ofta mötte han båtarna med en gummibåt. När det kom många båtar samtidigt hjälpte serveringpersonalen till. Det kom regn och åska nästa dag så vi blev kvar i två nätter. Lasse och Camilla bestämde sig för att äta där även nästa kväll så Ulla och jag fick vara själva med Eric. En vecka går snabbt och vi tvingades att segla tillbaka dem till Nidri. Vi hade haft en mycket trevlig och rolig vecka. Lasse som inte seglat tidigare fann sig väl tillrätta och han verkade trivas med sjölivet även i liten båt med under 20000 ton i dödvikt. Veckan avslutades med att Ulla och jag blev bjudna på lunch på Nic The Greek. Vi träffade Nic själv och han berättade att Onassis med Jaqueline och Christina ofta besökt hans restaurang. Vi tittade i grytorna och bestämde oss för vad vi skulle äta. Jag tog en lammgryta som var underbart god. Ulla har glömt vad hon åt. Lasse valde en fiskgryta men det fanns inte mycket kvar så han fick ytterligare en rätt gratis. Vi tog ett ömt farväl och seglade bort mot horisonten. Nu blev det inte så långt men det blev Messolongi på fastlandet. Inseglingen till hamnen var ett par distansminuter i en smal

muddrad ränna. Inne i hamnbassängen fick vi plats längs kajen. På kvällen var det ovanligt tyst i båten. Det var bara någon båt till i hamnen och allt verkade öde så vi ägnade kvällen åt meditation och horisontalläge.

Vi gick tidigt nästa morgon för en lång etapp till Ithea. Varför till Ithea? Jo vi skulle besöka Oraklet i Delphi men först skulle vi till Patras för att tanka diesel. Patras är en lite större hamn och i vår Pilot stod var vi kunde tanka. Hela tiden gick det stora båtar in i hamnen och vi fick vänta så vi kunde slinka emellan. Väl inne i hamnen märkte vi att vi hade gamla uppgifter för det fanns bara stora fartyg här, och färjor som hela tiden var på väg in eller ut. En bogserbåt körde upp mot oss och vinkade ut oss från hamnen. Väl utanför hamnen vid utfarten låg det en marina där vi fick tankat diesel. När vi var klara lossade vi och gick vidare till vår destination. Vinden ville inte idag så vi hissade aldrig segel. I Ithea fann vi en nybyggd men ej färdigställd marina vilket brukar vara bra för då är det i allmänhet inte någon som tar betalt, vi hade tur. Då det inte var färdigt så fanns det inte vatten eller el. Vatten gör vi själva och vi hade gått med motor. På samma ponton låg en engelskflaggad HR 352. Vi talade med dem och dom berättade att dom kom från Holyhead i Scotland. Vi frågade om dom kände John och Kay Wittlow som vi seglade tillsammans med i Portugal och som sedan gick vidare till Karibien. Svaret vi fick var att dom köpt sin båt av dem. Världen är liten ibland. Vi fick reda på var bussen till Delphi går från och vi gick dit och tog reda på busstiderna. Nu kunde vi med gott samvete intaga vår måltid efter att ha gjort våra förberedelser för morgondagen. Det kom lite småregn på kvällen vilket inte inbjöd till några längre rekognoseringar i omgivningarna.

Bussen kom nästan i tid och vi var på väg. Det är alltid spännande att se nya saker. Bussen tog sig så sakta upp genom bergen och vi fick en fin vy ut över havet. Efter en dryg halvtimme var vi framme varvid bussen stannade mitt på vägen och vi steg av. Solen sken och det var mycket varmt. Nu är det så att vägen går nedanför den gamla ruinstaden och det är en mycket kraftig lutning uppåt, alltså måste man klättra uppåt i värmen, som tur är så måste man stanna och titta på olika saker så konditionen kan man hålla för sig själv. Nu börjar vi bli experter på stenhögar. Längst upp hade vi en underbar utsikt och vi satte oss ned och njöt av vyerna och de medhavda vattenflaskorna. Vi provsprang det antika stadion och drack därefter lite mer vatten. Nedstigningen var bekvämare. Efter att ha besökt museet gick vi till uteserveringen och tog en dyr fika. Det är alltid ”dyrt” på dessa ställen.

Om Helgedomen i Delfi kan man läsa:

”Helgedomen i centrala Grekland hade som mest inflytande på 400- och 300-talet f Kr. Av central betydelse var Apollons orakel, vars yttranden påverkade vilka beslut som fattades i stadsstater som Athen och Sparta. Rika offergåvor till guden placerades i de skattkammare som kantade den heliga vägen.”

Vi hade fått en busstid och vi gick ned till vägen och väntade. Här var det ingen hållplats utan man bara går ut och vinkar. Det kom massor av turistbussar men inte vår buss som startar från Athen. En timma senare kom bussen. Vi fick senare höra att det kan bli upp till ett par timmars förseningar. Slutligen var vi räddade till båten och tryggheten. Vi satte klockan på ringning och 07.15 körde vi ur hamnen för vi hoppades att hinna fram till Pireustrakten innan klockan blev för sent på kvällen men först skulle vi gå genom Korintkanalen. Frukosten smakar alltid bra till sjöss (tycker inte Ulla). Det är tjatigt att skriva det men vädret var underbar varmt, soligt och härligt. Den friska vinden smeker oss och det är skönare än på land där det ibland blir lite för gott. Två nm innan kanalen anropade jag kanalkontoret på VHF. ”This is s/y Hokus Pokus and we want to pass trough.” ok ”give full speed and call us when

you have one mile left". Jag ropade igen när vi kommit i position och vi fick klartecken till att fortsätta in i bassängen. Där låg en annan båt som fått vänta in oss. Vi saktade farten ljust slog om till grönt och vi blev tillsagda att köra snabbt genom kanalen. Långt framför oss bogserades ett större fartyg. Trafiken sker endast i en riktning i sänder.

Det var en upplevelse att köra genom den grävda kanalen med dess höga sidor. Korintkanalen öppnades 1893 och förbinder Egeiska havet med Joniska havet. Vi har sett bilder på kanalen och fascinerats av dessa, nu fick vi göra en egen upplevelse. När vi kommit igenom kanalen fick vi betala kanalavgiften. Det var vaktskifte så jag fick vänta en stund innan dom behagade visa sitt intresse och gav mig en blick. Avgiften blev lägre än vi hade fått uppgift på tidigare men varför klaga när det är åt rätt håll? Vi fick betala 78€ och vi såg på kvittot att dom hade inte tagit betalt för hela storleken på båten. Nöjda lossade vi förtöjningarna och satte kurs mot Pireus. Efter några timmars gång kom det ett åskväder och det blixtrade och dundrade runt omkring oss, plötsligt small det till ordentligt och båten skakade. Blixten slog ned alldeles bredvid oss och vi kände i kroppen att det var nära. Vår vindmätare var utslagen men resten av elektroniken hade klarat sig. Det konstiga är att VHF antennen som sitter i masttoppen alldeles bredvid vindinstrumentet hade klarat sig. Volt/amperemätaren som tidigare legat lite lågt hade fått en kyss och verkar visa mer rätt nu. Ovädret drog vidare men vi fortsatte att stänga i den kraftiga motsjön. Vi ropade upp Nueva och fick reda på att dom tillsammans med Jajja och Pela låg i Kalamaki strax söder om Athen. Vi lade alternativhamnen åt sidan och stängade vidare.

Så småningom lade sig vinden och sjön och vid tjuguetiden gick vi in i hamnen. Först fick vi korsa inseglingsrännan till Pireus och fick vänta in rätt tillfälle att gå över. Det var helmörkt och det gick ljus åt alla håll då trafiken var mycket tät. Nueva ropade upp oss och berättade var dom låg i den stora marinan och att dom hade hittat ett hål för oss. Det var mycket mörkt men vi hittade dem. Alla var redan samlade så vi behövde inte vänta på någon. Hamnen var smock full då det var byte för hyresbåtar så vi hade tur då ägaren till platsen var ute. Ingen dök upp under de dagar vi låg kvar och alltså låg vi gratis. Jajja som hade problem med sin motor hade blivit rekommenderade Volvo-Penta verkstaden i hamnen. Dom fick en offert på byte av motor och antog den klockan ett på dagen. På kvällen dagen efter låg det en ny motor installerad i båten. Vi hade behov av att byta remmen inne i motorn som skall göras efter 2000 timmar så vi passade på att göra det här. Den byttes samma dag. Det fanns många charterföretag i hamnen med massor av båtar och man var vana vid snabba ryck. Ägaren som övervakade arbetena sa att dom i år hade bytt ett femtiotal motorer. I snitt var tredje år måste man byta motorer i dessa båtar.

Nu blev det mer kultur för vi alla skulle vi besöka Athen och Akropolis. Vi hade tur för denna måndag så var det gratis att åka buss. Vi åkte iväg tidigt på morgonen med bra sandaler på fötterna, alla sådana här utflyktsdagar på landbacken är alltid väldigt varma vilket det också var denna dag. Vi kom så småningom fram till centrum och när vi såg regeringsbyggnaden steg vi av bussen, såg oss noggrant omkring för att vi skulle hitta tillbaka igen. Vi fann en turistbyrå och fick lite kartor och förslag på sevärdheter. Först drack vi kaffe på en servering och promenerade sedan i gamla stan, sen gick vi upp till Akropolis och klev omkring där och beundrade allt inklusive en fantastisk utsikt och ett museum. Ulla-Lena och Christer hade sett Akropolis tidigare så dom ville fortsätta i gamla stan och vi hade bestämt en tid då vi skulle träffas vid en gammal kyrka som var utsatt på våran karta. Vi letade och letade bland de trånga gränderna på slutningen nedanför Akropolis efter den lilla kyrkan. Till slut fann vi en oansenlig liten sak som visade sig vara kyrkan. Medan vi ägnade oss åt arkeologi hade dom

hittat en trevlig liten restaurang och då var vi jättehungriga. Maten var toppen och vi förstod att det var en välkänd restaurang.

Vi strävade vidare, förut var vi trötta av hunger, nu var vi trötta av mättnad och det började kännas i benen. Nästa ställe var det gamla olympiastadion som var den första i modern tid och från 1896. Några av oss sprang 200 m men jag ville njuta så jag gick. Vi gick genom en fin park på väg tillbaka till busshållplatsen. Vi kom lyckligt tillbaka till hamnen. Resten av kvällen tillbringade vi stilla sittande på en pub i hamnen där det spelades musik så det gjorde ont i öronen.

Nästa dag skildes vi igen då vi skulle åt olika håll. Vi satte kurs mot olympiahamnen. Vädret håller i sig och vi stortrivs. Vi är nu framme i mitten av september och skall segla runt i Kykladerna i den grekiska övärlden innan vi fortsätter till vår vinterhamn i Turkiet men det får ni läsa i vårt nästa resebrev. Om bara solen går i moln någon gång kanske vi blir lite flitigare med resebreven.

Med seglarhälsningar

Ulla o Mats Wångdahl

Vi ligger nu i vinterhamn i Kemer Marina i Turkiet och har en postadress som kan användas fram till och med mars 2003.

S/y Hokus Pokus
Park Kemer Marina
Isletmesi
P O Box 208
07980 Kemer
Antalya
Turkiye

Vi har en fast telefonanslutning: 0090 242 8141490 anknytning 262